

הם שתי חופות שהם עשרים עשרון שהרי בכל חופה עשר עשרונות: עשרה לחמץ. עשרה עשרונים לעשר חלות חמץ שבהודו: רבוכה. חלוטה במים רותחין קרויה רבוכה. ורמז"ס פירש רבוכה מרובה בשמן וקלויה זו לפי שהיה זה שמן כנגד החלות והרקיקין:

האיפה שלש סאין (ג) עשרים עשרון.
עשרה (ד) לחמץ. ועשרה (ה) למצה. עשרה לחמץ. עשרון לחלה (ו). ועשרה למצה. ובמצה שלשה מינין. חלות. ורקיקים. ורבוכה (ז). נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין. שלש חלות לעשרון (ח). במדה ירושלמית היו שלשים קב (ט). חמשה עשר לחמץ וחמשה עשר למצה. חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה. וחמישה עשר למצה. והמצה שלשה מינין חלות ורקיקים ורבוכה. נמצאו חמשת קבים לכל מין (ט). שתי חלות לקב: (ב המלואים) היו באים כמצה שבתורה. חלות ורקיקים ורבוכה. הניירות (י) היתה באה שתי ידות במצה שבתורה (יג). חלות ורקיקים. ואין בה רבוכה. נמצא (יא) עשרה קבים ירושלמיות שהן ששה עשרונות ועדויות.

דאורייתא כ"ה סלעים שהם מאה זוז ומנה של קודש כפול היה הרי מאתים נמלא שהסיפו שחוט מלצר שהוא מ' על ר': עשרה לחמץ ועשרה למצה וכו'. כתב הר"ב ולמדנו שמין אחד של חמץ היה י' עשרונים כנגד ג' מינים של מצה מדכתיב על חלות לחם חמץ חמרה תורה כו' וז"ל

האיפה שלש סאין (ג) עשרים עשרון.
עשרה (ד) לחמץ. ועשרה (ה) למצה. עשרה לחמץ. עשרון לחלה (ו). ועשרה למצה. ובמצה שלשה מינין. חלות. ורקיקים. ורבוכה (ז). נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין. שלש חלות לעשרון (ח). במדה ירושלמית היו שלשים קב (ט). חמשה עשר לחמץ וחמשה עשר למצה. חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה. וחמישה עשר למצה. והמצה שלשה מינין חלות ורקיקים ורבוכה. נמצאו חמשת קבים לכל מין (ט). שתי חלות לקב: (ב המלואים) היו באים כמצה שבתורה. חלות ורקיקים ורבוכה. הניירות (י) היתה באה שתי ידות במצה שבתורה (יג). חלות ורקיקים. ואין בה רבוכה. נמצא (יא) עשרה קבים ירושלמיות שהן ששה עשרונות ועדויות.

באים כמצה שבתורה חלות ורקיקים ורבוכה. דכתיב במלואים (שס ה) ומסל המנות אשר לפני ה' לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד. חלת מצה אלו חלות וחלת לחם שמן זו רבוכה דמוסוף זה שמן כנגד חלות ורקיקים. ורקיק זה ריקוק: גזירות. לחמי נזיר כהמדר (גמדר ז) ואל מנות סלת חלות צלולות בשמן ורקיקי מלות משוחים בשמן ורבוכה לא הוזכר שם: שני ידות. שני חלקים של מיני מצה שבתורה היו בגזירות וכדמפרש ואיל: נמצאו. לגזירות: עשר קבין. שהרי בשלשה מיני מצה שבתורה היו חמשה עשר קבין. והיו להו עשרה שני ידות של חמשה עשר: שהן שש עשרונות ועדוין. כלומר ועוד שמוסף עליהן שהרי היו ג' עשרונים ושליש לכל מין כדאמרן (" כר"ב ד"ר שגארבעה. לעיל

בחינו כ"ג ובמין רבוכה משאר מיני החודה כמו שזכרנו פירושו ודעתי נוטה בענין רבוכה הוא ענין קלויה בשמן כמו שקולין דבר שנקרא בלשון ערב וולאז"ל ר"ל שלפה על פני השמן שקולין אותה זה ולכך הולך ריבוי שמן והוא שנאמר [סלת] בשמן העשה. והאשר הביאנו לזה מ"ש בספרא צפירוש ענין מלה מורכבת מלמד שכל מעשה צרותחין. והענין הזה הוא כיהא כל שמן שעושין עמה רוחח. והואיל והענין כן מ"ש רביעית לכל אחד ר"ל שקולין אותה בה. עכ"ל. וזה מחזק אללי מה שנאמתי בנ"ל בפי הרמז"ס דכפ"ג דחלות שכתב שפרשו מורכבת תביאנה שהוא מענין לצירה. [ועיין מ"ש שם בס"ד]: **ב** [ורבוכה. כתב הר"ב דכתיב במלואים וכו']. וחלת לחם שמן זו רבוכה דמוסוף זה שמן כנגד חלות ורקיקים. בפי שתי

מדה מדבריות שהיו שם עשרונים. אבל במדה וכו': (ה) דכל סאה ו' קבין. נמלא ה' סאין הם ל' קבין: (ט) ובכל מין י' חלות. נמלא שתי וכו': (י) שהביאו כשהוקם המשכן. ונתחנכו אהרן ובניו לכהונה: (יא) לחמי נזיר שמביא ביום תגלחתו: (יב) ר"ל ב' חלקים של מיני מצה שבתורה. וכדמפרש ואיל: (יג) נמלאו שהיה כלכך למלא בניעות י' וכו': (יד) ר"ל י' קבין ירושלמיות. היו ו' עשרונות

י כ י נ תפארת ישראל
מדה מדבריות שהיו שם עשרונים. אבל במדה וכו': (ה) דכל סאה ו' קבין. נמלא ה' סאין הם ל' קבין: (ט) ובכל מין י' חלות. נמלא שתי וכו': (י) שהביאו כשהוקם המשכן. ונתחנכו אהרן ובניו לכהונה: (יא) לחמי נזיר שמביא ביום תגלחתו: (יב) ר"ל ב' חלקים של מיני מצה שבתורה. וכדמפרש ואיל: (יג) נמלאו שהיה כלכך למלא בניעות י' וכו': (יד) ר"ל י' קבין ירושלמיות. היו ו' עשרונות

שאינו ת"ל תבואו אלא ללמד שכל מה שאחת מכיא ממקום אחר (חמץ ועם הזבח רש"י) הרי הוא כזה. מה להלן עשרון לחלה את באן עשרון לחלה

שאינו ת"ל תבואו אלא ללמד שכל מה שאחת מכיא ממקום אחר (חמץ ועם הזבח רש"י) הרי הוא כזה. מה להלן עשרון לחלה את באן עשרון לחלה

ה כל מרות שבמקדש י'
 וי"א: מרות הלח בירוציהן
 מ"א: פ"ב מ"א: פ"ב: ה"ס
 וי"א: מ"א: פ"ב: ה"ס
 בירוציהן ה"א מ"א: יתעני
 פ"ב: ה"ס: פ"ב: ה"ס: (פ"ב)
 (פ"ב):

שנויי נוסחאות

ה כל המדות כתיב
 ונמשכין: מרות. מרות.
 גורשה לתוכה. כתיב
 נדשה. ; כתיב: נדשה
 בתוכה וכו'. בתוכה נס
 כתיב: ו' וביקרא ונשתי'
 ונשתי' ונשתי'. מרות
 הלח. כתיב: מרות.
 וכן בסוף והיו וכן.
 ומרות היבש בירוציהן
 ה"א: כתיב: מרות היבש
 חול וליחא. ר"ע"א
 מרות. כתיב: ונמשכין.
 מרות וכן בסוף.

תוספות ר"ע"א

פ"א ה אבות כ"א
 הרע"ב ה"ה
 שהיה גורשה. ולית
 חלבתא כותיה. קשה לי
 אמאי לא פסקי' בה"מ
 הא הוי מחלוקת במתני'
 דר"ם זו ואח"כ פתח
 במתני' זו וע"ע:

לוקושים

מין הכ"מ דרך בנה אלהו
 קאי וה"פ דמתני' וא"ס
 בלן אלו נפ"ע וכו'
 ונמשכין כתיב ומימי ח"י
 נכסי פריש עם של כנסי
 דכין דכתיב נמשכו פקדיו
 הכל אי כתיב הרמב"ם ז"ל
 היינו ליתא דרענן דהרב
 כהנא נכלול קרב וזוהי
 דוקא אם נמשכו דיעמד
 לכל נפתח אסור לערנן
 דק"ס לית בהקטרו בין
 כזין בין באין שוין ואח"כ
 קרינו מי ח"ס של א"ל
 ח"י נמשכו מתיא פסול
 וזין קניס בין כשיון וכן
 באין שוין דכזין כול
 ממש שאינו יכול לנולד
 דעבר ממש וזקניו
 ונכסי' ג' גיל מעכב
 כדאמרינן וכו' באין כזין
 דאיכא נמי עטמא אחרינא
 שכולתה זו מוז' והא דכי
 נמשכו כשרות להקריב זהו
 דוקא כשהעטמא אחר
 שנכללו כל ה' כפי' ומ"ס
 עוד הר"ע שפסוק'
 חמדיש דוקא באין שוין
 פליגא דע' ממני היכן
 מ"א זון כדכתיב החוס'
 וז"ל החוס' כלל אלו כפי'
 וכו' רבנן דפליגי עליה
 דר"י כהקומן כע' דלמתי
 הרב שנתערב ככלל קרב
 ע"כ

וכ"ל דאף למסקנא פירשו קן. וכ"כ הכ"מ וז"ל הא דקתני חס
 בלן וכו'. מלתא בחצי נפשה היא. דהא לא קאי איין דאיירי
 ביה ברישא. אלא אכלת ושמן. ע"כ. אבל מ"ס עוד הכ"מ
 וז"ל ומשמע דאכלתו קאי. אפי' לנכסי פריש כנסי איליט

נכסי כנסי כנסי כנסי. דכין
 דטעמא משום דכתיב והקטירו. כתיב
 נמי איכא משום והקטירו. ע"כ. ולפי
 זה דברי החוס' דמפרשים באין שוין.
 ללא כמסקנא. דלמסקנא חפי' כשיון.
 [חס עד שלא בלל פסול]. זה כ"ל
 ליתא דהקטירו דוקא כנכללות דומיא
 דחלבים בחלבים. ולא הקפידה תורה.

אלא שלא לערנן. ומיאו כי נתערבו
 הרמב"ם. וכל החלבים כו' אין מערבין כו' וא"ס נתערבו מקטיר

הכל כאחד. ע"כ אבל בלא נכללות איכא טעמא אחרינא. והיינו דבולעוהו זו מוז' והאי טעמא לא שייך אלא באין שוין. ובהו
 כי לא בלל פסל משום דבולעוהו. והלכך ליכא לחוקמי בבא זו אלא באין שוין. והמיעוטא דסמך לה קאי. ועיין במשנה ד'
 פ"ב: לא היו נכסיו כפולין. דכתיב (ויקרא כ"ג) ונסכה יין רביעית ההין. יכול לא יהא יין כפול שאינו נכלל עם מנחתו. אבל
 יהא שמו כפול שנכלל עם מנחתו ז"ל ונסכה כל נכסיו לא יהא רביעית מאי [תלמודא] אמר רבי אלעזר כתיב ונסכה וקרינן
 ונסכו ליד נסכה דמנחה כנסו דין. מה יין רביעית. אף שמן נמי רביעית. גמרא. וכמעין נמי מהכא דשמן נמי אקרי בלשון
 נכך בתורה. וטעמא דהא מתנאך ויניא בכלת. ואח"כ שפיר דהר"ב הרמב"ם במשנה דלעיל. וכן עוד בפרק בתרא משנה ה' נקטו
 שמו הסלת בלשון ונסיהם וכן בטוח התפלה ומנחתם ונסיהם והר"ב אמרין ויין כנסו. ש"מ דונסיהם על השמן הוא אומר.
 ואני תמה על פה קדוש מהר"ר שלמה לוריא ז"ל שכתב בהשבוטיו סימן ס"ד וז"ל. מדלג אני ונסיהם כי נראה צעתי כפי"ס הוא.
 שא"ס בא לפרש כמדובר גם על הנכסים הל"ל אח"כ ויין ח"י ההין לפר וכו' אלא בודאי דוקא המנחות בא לפרש כמדובר משום

והנסכים מקלרו ואמר ויין כנסו והאמת שפ"פ פתח נמי מפרש המנחות ככל פעם והנסכים אומר כמשפטם או ונסיהם לכו דרך
 הכתוב פה. וכן עיקר. ע"כ. ומבואר דהרב שמעני שלא עלה בדעתו ש"ס ונסיהם יהא מוסב על השמן לכו נלחך ונדחק
 להטעות הטובה. וכבר ראינו שהכתוב אומר ונסכה על השמן. ועוד צ"פ פתח כנסי לחג. נאמר ונסיהם. וכבר פירש"ס שם בפרשה
 דכל ונסכה ונסיהם ונסיהם דכתיב קרבנות החג הן מוסבים על התמיד. ע"כ. ובשלמא אי אמרת דשמן נקרא ג"כ בשם נכך. היינו
 דכתיב ונסיהם כל' רבים דר"ל שמן ויין. אלא אי אמרת שאין שמן ראוי להקרא בלשון נכך מאי ונסיהם דאע"כ אחת קאי. דאי
 חשני התמידים הל"ל ונסיהם כמו כנסי. ואל תשיבני מהדרש דניסוך המים דלחכי כתיב ביו"ד דמ"א אין מקרא יולא מירי פשוטו
 ולריך ביו"ד כפי הפשט. ואע"פ שהוא מפורש כפי הפשט. אפי"ה הדרשה הדרש. משום דלחכי איכא למידק כענין את טעמו משאר
 הכתובים צ"פ. הרי עד שני להקיס דבר דונסיהם ראוי לאומרו והמכוון בו השמן. והרי הגוסס הזה בתפלה ממש מיוחד על כזון.
 כסדר הכתוב צ"פ המוספין שבכולן נאמר ומנחתם סולת כלול בשמן ומונה והולך העשרונות כמה הם וצדקיה לשמן והדר כתיב ונסכה
 או ונסכה ונסיהם ופירש"י שבכל המועדות מוסב על המוספים חוץ משל קרבנות החג ע"כ. וא"כ ר"ל היין ללא כתיבה עד
 השתא. והוא טוח התפלה גם כן דקאמר ומנחתם ונסיהם ור"ל השמן ועל שם המקרא ומנחתם סלת כלול בשמן וש"ס שהמקרא
 פירש והולך עשרונו הסלת כך בתפלה מפרטין העשרונות וכ"ס דקרא שזיק מלמני מדות השמן כך בתפלה כזקין להו בכלל
 דונסיהם. וכ"ס שבכתוב מסיים ונסיהם ור"ל היין. כך בתפלה מסיימין ויין כנסו: ה' כל המדות שהיו במקדש היו נגדשות.
 כ' הר"ב ומתניתין ר"מ היא דלמר בריש פרקין עשרון ועשרון כו'. ואע"ג דלפי' לדידיה נמי ליכא אלא חד גודש ומאי כל המדות
 ה"ק כל המדידות. גמרא: מדות הלח בירוציהן קדש ומדות היבש בירוציהן חול. פי' הר"ב דהאי חנא סבר מדות הלח נמשחו
 בין מצפנים בין מצחון ומדות היבש בפנים ולא בחוץ. בגמ' פ"ה ד' כ"ז. ס"ל הכי ר' יאשיהו. ומפרש בגמ' דטעמיה דכתיב
 (במדבר ו') וימשחם ויקדש אותם. אותם למעוטי מדת יבש בחוץ. (* פירש"י אותם בפנים של כלי משמע ע"כ). וכתיב התוספות דלחכי
 ממשט מאותם מדת יבש ע"י מדרת לח. דיימשחם נבי כלי המזבח כתיב שהן מדת לח. כך פירש בקונטרס [ומשמע שהיה בהן
 רבוי משיחה יותר ממדת יבש]. ע"כ: בירוציהן. עיין [מ"ס] בשם הערוך בפ"ק משנה ב': בירוציהן קדש. ואע"פ שאין סוגח
 הטרד אלא למה שבכלי בלבד. גזירה שלא יאמרו מוליחין מעלי שרת לחול. גמרא פסקה הרמב"ם צ"ב מ'ה הקרבנות ועיין
 פ"א משנה ח' [ופירש"י גזירה שמא יאמרו. דמאן דחיי דהנך בירוצין לא קדשו אע"ג דאחו מגויה דמנא [אמרי ה"ה מוליחין מעלי
 שרת לחול. אבל יבש ללא חיי מנופה דמנא] לא אחר למימר ביה מוליחים וכו']: רבי עקיבא אומר מדת הלח קדש כו'.
 פי' הר"ב דסבר במדת הלח כתיב ומדת היבש לא נמשחו כל עיקר. ולא דריש אותם למעוטה כלל. אלא דיבש היו הול

יבין תפארת ישראל יבין

וערוך. ולר"ב תמוה שכתב דכיון היינו גודש. איכ' ק' למה שני תנא
 בלשניהם. ותו דאיכ' פותר לדכרו כתיבא דקאמר דמדות שבמקדש נגדשות.
 דמשמע אף כיבש הגודש [ודע]: (לו) דס"ל דכלי לא נמשח בשמן
 המשחה בפנים ובחוץ. הלכך מה שילא לחוץ. נתקדש בדופנות
 סגלי. והלכך א"ס יש שם זבח אחר. יקרבו הכרוזין עמו במנחה
 הכריכים לו. או יקיינוו צברונים המזבח. או יפסלוס בלינה:
 (לו) מדלג נמשחה רק בפנים. הלכך מה שלא נגע רק בדופנותיה
 בחוץ. לא קדש: (רח) דס"ל דנמשח בפנים ובחוץ:
 דס"ל

ל' מדמביח עמו צ' עשורים סולה: (א) דאין לו רק ג'
 לוגין שמן וז' לוגין יין: (ב) אי כרבנן לעיל [מ"א]. הרי
 טולן מחוקות היו. אלא על כרחך דר"מ היא. ומאי כל. הרי גם
 לדגרי' רק חד גודש היה [כסימן צ"ב]. על כרחך ה"ק. כל המדידות
 שבמקדש למנחות היו נגדשות. וכר"מ אחי: (ג) היינו הבייתין
 וכלעיל כו' צ': (ד) ר"ל שכשיהא מחוקה היה מחויק כשאר עשרון
 גודש: (ה) כמו פרוליהן. ור"ל מה שפורץ וטפל לחוץ המותר מן
 הגודש. וזה נקרא בירון. דבלח נמי איכא גודש וכן פירש רש"י

כל קרבנות החיה... פסוקים שביניהם מ"ח... הכי יורש... וכו'.

תוכחות הדשים... ח ה"ט ר"ח הרב... וזו היתה בו יו"ל...

בתי"ט ר"ח והעבד... כו כתיב המהלך כו ועלש... מוטע גמל קידושין לו לו...

שם כה"ד דכתיב... וספק כו וקטע הדירה... ואלו ששתיים נכתבו...

שם כה"ד דכתיב... וספק כו וקטע הדירה... ואלו ששתיים נכתבו...

שם כה"ד דכתיב... וספק כו וקטע הדירה... ואלו ששתיים נכתבו...

שם כה"ד דכתיב... וספק כו וקטע הדירה... ואלו ששתיים נכתבו...

שם כה"ד דכתיב... וספק כו וקטע הדירה... ואלו ששתיים נכתבו...

זמנה ז' פרק ה' אין סמכה אלא בצנעים... זהו אהין וזבנו [כעומר צנו אחריין] סומכים בו...

חזין מן הבכור והמעשר... קרבנו ר"ל הדבר שחייב לעשותו (כמותו) קרבן לא הבכור והמעשר...

כהנן התם צפ"ג מ"ג... כהנן התם צפ"ג מ"ג : ובביא נכסים. כשירש מאביו...

ח הבל סומכין... ח הבל סומכין. ברוב ערבין אמרין הכל לאחיו יורש ותימה...

דבר מזה הוא ושלוחו של ארם... דבר מזה הוא ושלוחו של ארם כמותו אימא לכמוך. ואי לשמועין...

ולשחיטה. וזרש בגמרא מקרא דכתיב... ולשחיטה. וזרש בגמרא מקרא דכתיב (ויקרא י"ט) ציוס זכחם...

כל קרבנות היחיד... כל קרבנות היחיד טעונים סמיכה. חוץ מן הבכור והמעשר...

כדמכת במסכת בנהדרין... כדמכת במסכת בנהדרין וה"ל לכל שאר המיכות שאין סומא יכול להסוך...

האשה. בני ישראל סומכין ולא צנות... האשה. בני ישראל סומכין ולא צנות וכתיב (ויקרא י"ד) ואלו יד עבדו...

האשה. כתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... האשה. כתיב וסמך ידו ולא יד עבדו ולא יד שלוחו...

וכתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... וכתב עזר. ומיור דרשא דנקט הר"ב. בת"כ מהניא גבי...

כתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... כתיב וסמך ידו ולא יד עבדו ולא יד שלוחו. ותימה...

וכתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... וכתב עזר. ומיור דרשא דנקט הר"ב. בת"כ מהניא גבי...

וכתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... וכתב עזר. ומיור דרשא דנקט הר"ב. בת"כ מהניא גבי...

וכתיב וסמך ידו ולא יד עבדו... וכתב עזר. ומיור דרשא דנקט הר"ב. בת"כ מהניא גבי...

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

ר"ע מברטנורא... ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא. ר"ע מברטנורא.

רבי ישמעאל פרקי מנחות

לא יעשה אותן כו' . מ"י
 ע"כ : כצ"ח : הוציא העומר
 לבא מן הקמה . מ"י ע"כ
 פ"ח : מצותו לבא מן
 החל . מ"י ע"כ הלכה פ'
 מצותו לקצור בלילה .
 יוסטמי ל"ס פ"ח ח"ת מילה
 פ"ג פ"ג מ"י ע"כ פ"ח
 ספק ק"י מ"י ע"כ פ"ח
 נקצר ביום כשר . מ"י ע"כ
 פ"ח : ודוחה את השבת .
 מ"י ע"כ פ"ח

שנויי גוסהאות

מפני בית האבל מפני
 (בבבול) . ככל ה"ל (מלנד
 כ"י) . ומפני . ופ"ח
 וליה וע"י הו"ט .
 לא יעשה אותן כריכות
 אבל ע"פ . ב ש"כ
 ד"ו (כ"כ) ולפני לא
 יעשה . אבל מניחין ;
 יעשה . יעשה אותן
 כריכות אלא מניחין
 וז"ל ח"י מנח"ס ב"ה מ"י
 רק הלכה אלא כמ"ס
 אבל וז"ל ח"י ח"י ח"י
 כל הדבור וז"ל ח"י
 יעשה . כמו שז"ל כ"י
 (וש לא יעשו אלא
 מניחין) או ש"ל כ"י .
 אלא מניחין כמו שה"ל
 כמנח"ס וז"ל אלא נ"ס
 ככל ה"ל (מלנד פ"ח) .
 צבתים . בענין כ"י
 צבתים ; כ"י ע"כ
 צבתין ובעתקת מ"י
 א"י לפניו של המנח"ס
 צבתין . ר"ב א"י ח"י
 לא מצא יביא . כ"י
 להביא . מביא וז"ל
 להביא ככל ה"ל (מלנד
 כ"י) . גם כ"י .
 לא מצא יביא (מן
 ח"י) . כ"י לא מצא
 מן הלח ; כ"י וז"ל
 ליתא . נקצר ביום כ"י
 כ"י (מלנד כ"י) ואם
 נקצר . וכ"י כ"י .

נטיעות משום אורחא דמלתא פעמים שהרש זורע כו' : מפני
 בית האבל . לשון הר"ב שאין להם מקום פנוי ליטב לברך ברכת
 רחצה . ויראה לפרש בית . כמו שפירש"י וישמע בית פרעה
 (בראשית מ"ח) כמו בית ישראל בית יודיה . עבדו ואנשי ביתו .
 ע"כ . [וזה שהעתיק הר"ב מפני בית
 המדרש . כך העתיק רש"י . אבל בכל
 הטעמות ראינו כגורסת הספר]

ומ"ש הר"ב דטעמא דרשינן קירכס
 של רשות כו' . והקבו בתוס' דבמאכל
 לבהמה דרשינן קירכס שיהא שלכם .
 כמ"ס לעיל . ובפ"ב דפסחים דף כ"ג
 הירטו ד"ל מדלף כחז קיר וז"ל
 למכבז קירך . וכחז קירכס ש"מ
 תרתי . ע"כ : כריכות . בפ"ח עכ"כ

הר"ב . אלומוח גדולות כהו הוסי' וא"ל לומר כן כדמוכח
 בפרק אלו מניחין כמ"ס שם בריש פ"ג : אבל מניחין לבהים .
 מ"ט . דכמה דאפשר לא טרחין . גמרא : לא מלא יביא מן
 העמרים . כולו יביא דחנין נפקא לן מתקריב יתירא דכתיב
 (ויקרא ב') תקריב מנחת בכורך ח"כ מה ת"ל (ש) חס תקריב
 מנחת בכורים אלא ללמד שאס לא מלא כמאוחו יביא כו'
 בצרייתא בגמרא : מצות העומר לבא מן הקמה . פירש הר"ב שיהא קציר לבנו
 כדכתיב מהחל חרמש בקמה . רש"י : מן הלח .
 לשון הר"ב דכתיב כרמל רך ומל . וכן פירש'י במגנה ב' רך ומלא וכתבו הוסי' [ס"ד ע"ג]
 אלא לשון רש"י במתני' כר ומל וכ"כ בפ"י הזומש פ' ויקרא וז"ל צעוד הכר מלא
 שהצוה להח ומלאה בקשין שלה ועל כן
 נקראו המלכות כרמל . וכן כרמל בצלקוט . ע"כ : נקצר ביום כשר . והחן [ספ"ב
 דמגילה] כל הלילה כשר לקצירת העומר כו' . זה הכלל דבר שמלווה
 ביום כשר כל היום דבר שמלווה בלילה כשר כל הלילה קחני לילה
 דומיא דיום מה דיום בלילה לא [כגון זריקה דמים וקדשים ששחן
 בלילה פסולין] . אף לילה ביום נמי לא . אמר רבה ל"ק
 הא ר' דס"ל נקצר ביום כשר . והא ר"א בר"ש דס"ל בלילה דוקא
 ומתני' דריש פרקין דתץ קצירת העומר בשבת דלא כר' . גמרא
 כדלקמן : ודוחה את השבת . להקריב אלא לקצרה לא . דהא
 נקצר ביום כשר ויכול לקצרה מע"ש ואמאי דחה שבת . גמרא :

אחה מביא אחה קולר . פ"י אחר מפני הנטיעות משום כלאים .
 לפי שפעמים ארס זורע תצוה ואין סס נטיעות . ולאחר זמן
 עולות סס נטיעות ציונים מאיליהן ולריך לקצור הזרעים מבוס
 כלאים : ומפני בית האבל . שאין להם מקום פנוי ליטב לברך
 ברכת רחצה שאומרים בבית האבל :

ומפני בית המדרש . שאין מקום
 לחלמדים ליטב . וטעמא דכל הני
 משום דקציר מלוה נינהו והקבוצ
 אומר ראשית קירכס שיהיה העומר
 ראשית לקירכס של רשות ולא ראשית
 לקציר של מלוה : כריכות . אלומוח
 קשורות : צבתים . אגודות בלא קשור .
 פירות אחר כריכות אלומוח גדולות .
 לבהים אגודות קטנות : מן הקמה .

שיהא קולר לשמו : לא טצא . עכ"כ נקצר הכל : מן הלח .
 דכתיב כרמל רך ומל : לקצור בלילה . כדלפינן בריש פרקין .
 מדכתיב (דברים ע"ג) מהחל חרמש בקמה תחל לספור מעשה
 שאתה מונה אחה קולר והספירה לריכה להיות בלילה דכתיב
 (ויקרא כ"ג) שבע שבתות תמימות :

מפני בית האבל (א) . מפני במול בית
 המדרש (ב) . לא יעשה אותן כריכות (ג)
 אבל מניחין צבתים (ד) . מצות העומר . לבא
 מן הקמה (ה) . לא מצא (ו) . יביא מן
 העמרים . מצותו לבא מן הלח (ז) . לא מצא
 יביא מן היבש . מצותו לקצור בלילה (ח)
 נקצר ביום כשר . ודוחה את השבת (ט) :

י"ב תפארת ישראל בועז

ולראב"ד סס אסור : ע"א ר"ל או כזי שיהיה להם מקום פנוי לברך
 סס ברכת רחצה כשחורין מהקבוצה [כ"ג ד"ל ע"ג] . וע"י מ"ש
 מגילת פ"ד מ"ג . ובלח בית ר"ל מקום . כמו בית הפרס . בית השלחין .
 וכדומה : (עב) ר"ל כזי שיהיה מקום פנוי לתלמידים ליטב ללמוד .
 דרגילים היו ששם המקום דחוק לתלמידים ליטב ללמוד . למדו בשדה
 [כעירובין ג"ד ב'] . וטעמא דהך דמוהרים . מדאיתו קולרן ללורך
 אכילת ריוט : (עג) כדרך האגוד ליהיב (ב) : (עד) אגודות שאינן
 קשורים [ודונמתו מאלן לבהים . עירובין פ"י מ"ח] . והיט מדגני
 בכזי שלא יתבטל מברכת האבל ושלא יתבטל מביהמ"ד . חייבין בשאר
 שיאכל מזה : (עה) שיהיה קולר העומר ממזובר לשמו : (עו) שכבר
 נקצר הכל . ואין ממזובר מלוי לו : (עז) כשלא נמלא במזובר ולוקח
 הלוג . עכ"פ יביא הלוג שרטיב עיינין : (עה) דכה"ב מהחל חרמש
 תספור . מה שפירש בלילה . דהרי בעינן שבעות תמימות . אף
 קצירה בלילה : (עט) לך מ"ד דס"ל נקצר ביום כשר דיעבד . אין
 קצירתה דוחה את השבת . כיון דדיעבד כשר דיעבד מע"ש . א"כ
 דקתני ודוחה את השבת . ר"ל הקרבנו דוחה את השבת . מיהו
 אף קי"ל דנקצר ביום פסול . ולהכי באהא חפיו קצירתו
 דוחה שבת (ג) :

הוא בעמט . בפירות רפה תורה עזי אפילו בשבת ואפילו בשומא [וע"י מ"ס
 בפירות שיהיה קצירתו דוחה שבת . עכ"פ ק"ל ממ"ד לעיל : [מנחות דס"ד ח']
 בהיו לפניו כ"י בשבת . כחופה ושמינה . ובטע הכחוש
 לקרבן כבור בשבת . אומרים לו שיחטף לכתילה תחיה השמינה . ורן אהא שמר"י
 סס [ד"ה אפילו] . שהביא הפסוק הקריבנו נא לפחדך . משמע לכאורה
 דבשבת כחזה פסול גם דיעבד . אולם ח"א לומר כן . דהרי חרי קראי
 כתיבי . אחד המיוחד שבעדו . ומנבחר כדרי . וחד בתובה וחד
 בדיבה . וריכא [ביומא ד"ל ב'] . א"כ לא שיהי לעבד לעבד שיהיה דוקא
 קרבן מנבחר . ורק לכתילה כדרי . ובבל כה"ג א"ל כל דא"ר לא תעביד
 אי עביד לא מהי [בתמורה ד"ד ב'] . וכך פסן הרמב"ם [פ"ב מאסורי
 מנבח ח"א] דמנבח ר"ל דע"כ . וז"ל א"כ אמאי פטור אשחיתת כחופה
 הרי שבת בשבת מה דלא חוי כלל למנבח . וגם בל"ז לא זכיתי להבין
 עטס רבינו רש"י ז"ל ע"כ . והיט מדגני לברך בשבת אורייתא דמשה
 כמ"ס יומא פ"ג . ולפ"ד י"ל ששם חסרון מועד בדבר עמו . או מביא
 הש"ס הפסוק של הקריבנו . ומ"ה"ט לא יקח הניד השם מאיך
 יומא פ"ג . ולפ"ד י"ל ששם חסרון מועד בדבר עמו . או מביא הש"ס
 הפסוק של הקריבנו . ומ"ה"ט לא יקח הניד השם מאיך יומא פ"ג . ולפ"ד
 י"ל ששם חסרון מועד בדבר עמו . או מביא הש"ס הפסוק של הקריבנו .
 אבל כשאין חסרון וכשור בנף הדבר . רק שהיה אפשר שיביא יתור
 מנבחר כדרי . ובש"ס יומא פ"ג . מיהו ב"ן בזה א"ו
 כ"ס

